

Διήγημα: Διονυσία Γατζούδη

Γ1 ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

**5ος Πανελλήνιος Λογοτεχνικός Διαγωνισμός !Βραβείο
Διηγήματος**

ΤΙΤΛΟΣ: «Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ “ΜΑΥΡΟΥ” ΑΓΓΕΛΟΥ»

«Φοβάμαι...πάρα πολύ...δεν μπορώ...Είμαι ΑΔΥΝΑΜΟΣ...όχι...νιώθω ΑΔΥΝΑΜΟΣ...Δεν θα κλάψω, ο πατέρας μου μου το απαγορεύει. Άλλωστε οι άντρες δεν κλάινε...Ποιός άντρας; Είμαι μόλις 14 χρόνων...Πόση ανάγκη έχω από ΦΙΛΟΥΣ... Πρέπει να μιλήσω με το Χασάν...Τον έχω ανάγκη αυτή τη στιγμή...Καλά τα κατάφερα όμως» κλαίει... «Τι έκανα; Πως μπόρεσα;» Τρίβει τα χέρια του. Ξαφνικά σταματάει να μιλά. Το βλέμμα του πέφτει στοργικά σε μια πολύχρωμη μπάλα και κάτι ψιθυρίζει: «Παππού πόσο μου λείπεις! Ήμουν μόλις 5 χρονών όταν μου την δώρισες...Γιατί μ' άφησες μόνο μου;» Παίρνει στα χέρια του την μπάλα «...Χασάν θέλεις να παίξουμε; Εσύ θα είσαι τέρμα και εγώ θα σουτάρω...Τι; Δεν ακούω τίποτα, θα κάνεις αυτό που θέλω ΕΓΩ...Η δασκάλα είπε ότι σ' όλο το νηπιαγωγείο, έχω τα πιο δυνατά πόδια...Είμαι καλός στις ΚΛΩΤΣΙΕΣ. Χασάν; Δεν το ήθελα φίλε...Πότε θα ξανάρθεις στο σχολείο; Σε μια εβδομάδα; Ούφ...θα λείπουν και οι γονείς μου...Πάλι μόνος...».

Πηγαίνει στη τουαλέτα, παίρνει δύο πετσέτες χεριών...Κοιτάει τον καθρέφτη βλέπει το είδωλό του. Κοιτάει καλύτερα...παρατηρεί ένα σημάδι πάνω από το φρύδι του. Γελάει, δείχνει το σημάδι του και λέει: «Χαχα...να το βραβείο της βλακειάς μου, αλλά έχω γερό χέρι ο άτιμος. Θυμάσαι Χασάν; Ήμουν μόλις 8 χρόνων όταν εγώ και δύο φιλαράκια, ο Γιώργος και ο Σπύρος, παίζαμε ΞΥΛΟ. Φυσικά και βγήκα νικητής. Μαγκιά; Μέσα σ' ένα διάλειμμα είχα γίνει γνωστός σ' όλο το σχολείο. Δεν θα ξεχάσω το χειροκρότημα για τη νίκη μου. Έβγαλα πολλά λεφτά μετά από αυτή την ιστορία...Είχα αποδοχή από όλους και φυσικά ΣΕΒΑΣΜΟ ή ΦΟΒΟ;...Αχ...τι λέω; Φυσικά σεβασμό, όλοι μ' αγαπούσαν...Με θεωρούσαν ξεχωριστό, με ονόμασαν ROCKY. Αλλά εσύ με κοιτούσες πάντα με οίκτο...Μήπως ζήλευες; Δεν με ενδιέφερε τι σκεφτόσουν...Δεν σε είχα ανάγκη...Είχα πολλούς φίλους και μάλιστα μεγαλύτερους. Ούτε τσιγάρο δεν είχες δοκιμάσει...Κακομοίρη...μια ζωή ήσουν το παιδί της σφαλιάρας, ενώ εγώ τελειώνοντας το δημοτικό ήμουν ΑΡΧΗΓΟΣ!...ΣΕ ΜΙΣΩ...». Ξεσπάει σε κλάματα.

Πηγαίνει στο δωμάτιό του. Βλέπει το σουγιά του. «Παππού, είναι το μόνο που έχω για να σε θυμάμαι...Ξέρεις δεν ήμουν καλό παιδί όπως σου υποσχέθηκα! Σε παρακαλώ πάρε με μαζί σου, εδώ κρυώνω... κρυώνω πολύ...Το μόνο που με

ζεσταίνει είναι η σκέψη σου...». Προσπαθεί να συνεχίσει αυτό που ξεκίνησε. Δε μπορεί, τρέμουν τα χέρια του. Νιώθει να τον κυριεύει η απελπισία...Περιμένει μήπως κάποιος τού πει: «Σταμάτα, μην το κάνεις». Μάταια όμως ! Είναι ΜΟΝΟΣ... Κλαίει...Χάνεται στις σκέψεις του. Θυμάται... « Ήμουν μόλις 12 χρονών. Ναι...μόλις άρχισα το γυμνάσιο...Μάλλον μόλις άρχισε ο εφιάλτης μου. Με το που ξεκίνησα ήθελα να αφήσω το στίγμα μου. Πρώτα έπρεπε να βρω συμμάχους...Έπρεπε να είναι έτοιμοι για όλα. Δεν ήταν δύσκολο. Μέσα σε δύο εβδομάδες είχα στήσει την τέλεια συμμορία. Δεν είναι τρομερό πώς ένας άνθρωπος χρησιμοποιεί την εξυπνάδα του; Αν μου έδιναν λίγη σημασία δεν θα είχε συμβεί τίποτα». Κλαίει... Ξεκολλάει από το γραφείο του μια φωτογραφία. Στη φωτογραφία απεικονίζονταν πέντε παιδιά. Ο ένας ήταν ο Άγγελος. «Παιδιά βαρέθηκα...βαρέθηκα να είμαι ο κακός της υπόθεσης. Μπορεί να είμαι αρχηγός συμμορίας, αλλά βαρέθηκα να είμαι ο ΑΛΗΤΗΣ του σχολείου. Ό,τι και να γίνει από εδώ και πέρα, θα είμαι εγώ ο ένοχος για το σχολείο. Αισθάνομαι άσχημα γι' αυτό και θα θέλω συνέχεια να παίρνω εκδίκηση χωρίς να υπάρχει τέλος. Σας ελευθερώνω, λοιπόν, φίλοι, από αυτό τον κλοιό. Αρχίστε από την αρχή, παίξτε, διασκεδάστε, διαβάστε και λίγο», γελάει. «Να κάνετε όσα δεν μπόρεσε να κάνει ο φίλο σας Άγγελος. Ααα...να μου προσέχετε το φίλο μου τον Χασάν». Αλλάζει η όψη του. «Πόσο κάφρος είμαι ούτε να τους αποχαιρετήσω δεν μπορώ...ίσως γιατί φοβάμαι 'ότι η συμμορία μου σ' αυτή την τελευταία τρελή πράξη μου θα με παρατήσει...πόσο μόνος αισθάνομαι!...ίσως...μόνο ο Χασάν θα ήταν κοντά μου...αλλά όπως τα κατάφερα...». Κλαίει. « Πάντα με προστάτευες Χασάν..τώρα που τα βλέπω όλα πιο καθαρά χωρίς να με κυριεύει το μίσος και η δίψα για εκδίκηση».

«Θυμάμαι, τότε που πήγα να κάψω τα μαλλιά της Κατερίνας...το θέαμα είχε πλάκα...οι άκρες από τα μαύρα μαλλιά της άρχισαν να καίγονται...Σκοπός μου ήταν να την αφήσω φαλακρή...τότε ο Χασάν με ένα μπουκάλι νερό κατάφερε να σβήσει τη φωτιά. Δε με έδωσε στους καθηγητές. Όσο για τη Κατερίνα, την απείλησα ότι θα τη κάψω ζωντανή...έτσι σιώπησε...Έκανα πολλά..κλοπές...απειλές...ξύλο..Πως τα έκανα όλα αυτά ; Αναζητούσα παντού την εκδίκηση..Δεν με ενδιέφεραν οι τιμωρίες που έδινε ο Γυμνασιάρχης...πολλές φορές αυτό επεδίωκα με τη παραβατική συμπεριφορά μου. Περισσότερο μ' ενοχλούσε η αδιαφορία των γονιών μου...ίσως... ίσως...να μην ήμουν έτσι...ίσως να μην γινόταν αυτό...ΦΙΛΕ ΜΟΥ...Δεν έπρεπε να κατηγορηθείς εσύ...εγώ φταίω...με τις ιδέες μου και τη μανία καταδίωξης που έχω. Πίστευα ότι ο καθηγητής πληροφορικής ήταν εκείνος που με «κάρφωνε» στο γυμνασιάρχη...κανένα από τα παιδιά δεν θα τολμούσε να το κάνει. Μπήκα στην αίθουσα πληροφορικής και με το μαγικό μου σουγιά έσπασα τις οθόνες των υπολογιστών. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στην αίθουσα ο Χασάν..εγώ ήδη είχα μαζέψει πολλές αποβολές...έτσι ο Χασάν θέλησε να πάρει την ευθύνη...Ακόμη ακούω τις φωνές του... «Γιατί τα κάνεις όλα αυτά; Φύγε τώρα από εδώ θα έρθει ο καθηγητής». «Η συνέχεια είναι λίγο μπερδεμένη στο μυαλό μου..πρέπει όμως να τα βγάλω από μέσα μου...πριν...πρέπει να συνεχίσω...η ζημιά λοιπόν ήταν τεράστια. Εξαιτίας αυτής

της ζημιάς ο Χασάν μπήκε στο αναμορφωτήριο, διότι οι γονείς του , όντας μετανάστες...δεν μπορούσαν να πληρώσουν το λογαριασμό. Είμαι μόλις 14 χρονών...Είναι μόλις 14 χρονών. Μας άξιζε αυτό το τέλος; Ο Χασάν εξαιτίας μου θα χάσει τα εφηβικά του χρόνια... εγώ εξαιτίας της απόρριψης που ένιωθα από τους γονείς μου θα δώσω ένα τέλος. Μαμά!!!Πόσο μου λείπεις... Μου λείπει η αγκαλιά σου!».Κλαίει. « Μόνη μου παρέα ή αλλιώς ο λυτρωτής μου... Ο ΣΟΥΓΙΑΣ ΜΟΥ... Συγχώρεσέ με Χασάν...Δεν το ήθελα...δεν ήξερα..δεν σκέφτηκα...ότι θα σου κάνω κακό! Σε εσένα; Πώς το έκανα αυτό; Δύο παιδιά από διαφορετικές χώρες, με άλλες θρησκείες, άλλες συνήθειες...βιώσαμε όμως τον ίδιο ρατσισμό και την ίδια απόρριψη...Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ... Συγχώρεσέ με ΦΙΛΕ ΜΟΥ...».

«Τελειώνοντας θα έχω για πάντα την ίδια απορία... Είμαι ΘΥΤΗΣ...ή...ΘΥΜΑ;» Τελειώνει η σκηνή με τα χέρια του Άγγελου μέσα στο αίμα, ψελλίζοντας: «Παππού έρχομαι...Μόνο κοντά σου μπορώ να είμαι καλό παιδί». Το τέλος της ιστορίας δεν χρειάζεται να γραφτεί εδώ, στο χέρι μας είναι να είναι ελπιδοφόρο.